

Rubrică de Politologie Escatologică

de *Nelu Ciorba*

IRAKUL ÎN PROFETII ESCATOLOGICE

Babilonul - un rebel din naștere

Mesajele din acest articol sunt preluate din lucrarea "Irakul Biblic"

Începând din Geneza 10 găsim referiri la începuturile Babilonului. Lista neamurilor este o colecție de nume pe care nimeni nu mai știe cum să le citească corect. Când parcurgi această listă, nu se poate să nu observi că în această înșiruire în care Dumnezeu ni-i prezintă pe descendenții lui Noe, există un individ cu numele de <Nimrod>. Sonoritatea acestui nume este foarte asemănătoare cu cea a cuvântului ebraic <Marad>, care înseamnă rebel, răzvrătit, războinic. Textul din Geneza 10:8-9 face un adevărat joc de cuvinte prin asocierea acestor două cuvinte: <Cuș a născut și pe Nimrod: el este acela care a început să fie puternic pe pământ. El a fost un viteaz vânător înaintea Domnului>

Există chiar și o zicere proverbială răspândită printre cei care i-au cunoscut faima: Babilonul este cetatea întemeiată de un om cu numele de <rebel>. <... iată de ce se zice: <Ca Nimrod, viteaz vânător înaintea Domnului>.

Geneza 10:10 enumeră orașele peste care s-a întins domnia lui Nimrod și, primul de care dăm este Babilonul, prima cetate zidită de oameni după epocala catastrofa a potopului lui Noe.

Babilonul a fost prima aglomerare urbană de după potop, iar numele celui care a ctitorit-o are semnificația de <rebel>! Ni se spune că Nimrod a mai zidit și alte cetăți: <El a domnit la început peste Babel, Erec, Acad și Calne, în țara Șinear> (Gen. 10:10).

Șinear este câmpia aluvionară din sudul Irakului modern, între Bagdadul de azi și golful în care se varsă Tigru și Eufrat. Șinear este regiunea, Babilon este cetatea, Nimrod este întemeietorul, iar evenimentul este cronologic în prima formare urbană a oamenilor de după potop.

Capitolul 11 ne dă alte detalii despre Nimrod: <Tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte. Pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în țara Șinear; și au descălecat acolo> (v 1-2).

Se pune întrebarea: <Cine-i mâna pe ei înspre răsărit?> Cine este acela care s-a pus în fruntea lor și le dirijează mersul. Capitolul 10 ne-a dat deja răspunsul: Nimrod.

Valul omenirii care se deplasează spre răsărit este mânat de Nimrod care formează cea dintâi cetate de după potop: Babilonul. Iată care i-a fost motivația și iată care le-a fost dorința: <Și au zis unul către altul: <Haidem! Să facem cărămizi, și să le ardem bine în foc.> Și cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de var. Și au mai zis: <Haidem! Să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul, și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului> (Gen. 11:3-4). Textul este o <declarație-program> și ea reprezintă cheia care ne poate ajuta să înțelegem ce înseamnă Babilonul în Biblie. Mulțimea aceea de oameni care s-au hotărât să întemeieze prima cetate de după potop urmarea un scop precis. Textul ne despică acest scop în trei motivații complementare. Sunt trei raționamente pentru care a trebuit să existe o cetate și un turn în locul numit Babilon: au vrut salvare, au vrut semnificație, au vrut siguranță sau altfel spus, au vrut SALVARE + SEMNIFICAȚIE + SIGURANȚĂ.

SALVARE = Un turn care să atingă cerul.

Expresia <Turnul Babel> nu se află în textul Bibliei, decât sub forma unui subtitlu adăugat mai târziu. <Babel> se poate traduce prin <poarta lui Dumnezeu> (Babilu în limba acadiană) sau <șarpele inelat>, din pricina formei în spirală pe care se presupune că a avut-o. În ebraică, <balal> înseamnă <încurcătură, confuzie> (Geneza 11:9).

Turnul din valea Șinear a reprezentat încercarea oamenilor de a construi o punte între locul <căderii lor> și <cerul prezenței lui Dumnezeu>. De aici și până acolo! De la pământ până la cer: <un turn al cărui vârf să atingă cerul>. Nimrod și oamenii de atunci nu s-au supus limitărilor stabilite de Dumnezeu după momentul căderii în păcat. Zidirea turnului a fost echivalentă cu adunarea tuturor resurselor umane de atunci pentru ca,

prin puterile lor, oamenii să-L oblige pe Dumnezeu să-i reintegreze în ordinea cosmică. Examinat ușuratic și printr-un complex de falsă superioritate, pasajul ne-ar putea duce pe o pistă falsă, subliniindu-ne aparent <incapacitatea omenirii de atunci de a înțelege legile fizicii și dimensiunile realității în care trăiau>. Este clar că toată masa planetei pământ nu le-ar fi fost de ajuns oamenilor de atunci ca să facă un turn suficient de înalt pentru a străbate galaxiile spațiului cosmic. Turnul Babel n-ar fi putut niciodată să-și atingă scopul, dacă o punte materială între pământ și cer ar fi fost adevăratul scop al construirii lui. Amănuntul care ne arată că turnul a urmărit o altfel de dimensiune și o altfel de incursiune de la pământ la cer este scris în versetul 6.

Examinând situația creată, Dumnezeu nu-și bate joc de oameni și nici nu le declară inițiativa drept o imposibilitate. Dumnezeu a înțeles că era vorba despre altceva și acest <altceva> ar fi fost foarte posibil și chiar probabil de realizat:

<Domnul S-a coborât să vadă cetatea și turnul, pe care-l zideau fiii oamenilor. Și Domnul a zis: <Iată, ei sunt un singur popor, și toți au aceeași limbă; și iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând> (Gen. 11:6).

Turnul Babel din cetatea Babilonului așezat în câmpia Șinear a fost un fel de <portal cosmic>, un observator astronomic-religios prin care creaturile de pe pământ urmăreau să se asocieze cu <puterile văzduhului> despre care ne vorbește Noul Testament, extraterestrii supranaturali ostili ordinii lui Dumnezeu și atrași de arhanghelul Lucifer în răscoala lui spirituală.

Nimrod și omenirea de atunci era nostalgică după combinarea dintre <îngerii lui Dumnezeu și fetele oamenilor> care produsese vremuri de nemaiauzit progres, este drept, <cu foarte puternice tente demonice>. Turnul era și realizabil și profund religios în întrebuintarea lui. Religia lui urmărea însă să fie <închinarea la Satan> și pătrunderea prin această alinață în dimensiunile pierdute ale <supranaturalului>.

<Salvarea> ce o dorea Nimrod era ieșirea din <starea umilă> despre care vorbește Pavel în Filipeni 3:2 și reintegrarea prin forță în sferile civilizațiilor cerești: <El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile.

<Ba încă, cineva a făcut undeva următoarea mărturisire: <Ce este omul, ca să-ți aduci aminte de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puțină vreme mai prejos de îngerii ...> (Evrei 2:6-7).

De ce le-a blocat Dumnezeu calea aceasta spre salvare? Pentru că alternativa Babilonului n-ar fi fost de fapt o <salvare>, ci o alegere rea cu consecințe nefaste eterne. Oprirea construirii turnului a fost un gest al dragostei și înțelepciunii divine, după cum fusese și alungarea din paradisi și potopul de pe vremea lui Noe. Prin toate aceste trei aparente pedepse lucra harul lui Dumnezeu și hotărârea Lui nestrămutată de a ne face bine.

Prin alungarea din paradisi ni s-a interzis accesul la pomul vieții, care ar fi dat un caracter etern înstrăinării noastre de Dumnezeu; am fi început <moartea a doua> cu consecințele ei ireversibile.

Prin potop, înafara familiei lui Noe, tot restul populației lumii, împreună cu toate viețuitoarele au trebuit omorâte, pentru a da o șansă unui început necontaminat: <Uriașii erau pe pământ în vremurile acelea, și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor, și le-au născut ele copii: aceștia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume. Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ, și S-a mâhnit în inima Lui. Și Domnul a zis: <Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târătoare și până la păsările cerului; căci îmi pare rău că i-am făcut. Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie. Dumnezeu S-a uitat spre pământ, și iată că pământul era stricat; căci orice făptură își stricase calea pe pământ> (Gen. 6:1-12).

Oprirea construirii turnului Babel a blocat accesul omenirii <pe ușa din dos> în universul spiritual cosmic și alianța dintre urmașii lui Noe și aceia care pervertiseră creația de pe pământ înainte de Potop.

SEMNIFICAȚIE = Să ne facem un nume

În Biblie, numele nu sunt doar o colecție plăcută de sunete, ci formulări care ascund în ele destăinuirii despre identitatea și destinul cuiva. Un <nume> reprezintă o anumită <stare>, definește o foarte precisă <calitate a cuiva>. Îndepărtarea de Creator a dus creatura în rătăcire. Alungarea din paradisi le-a produs oamenilor o teribilă criză de identitate. Nemaifiind <ai Domnului>, ajunseseră <ai nimănui>. Aceasta era ceea ce simțeau și resimțeau dureros în inimi.

A reintra în sferile cerești prin propriile puteri era echivalent cu a-l spune lui Dumnezeu: <Am făcut-o și fără Tine. Am realizat-o prin puterile noastre. Ne-am făcut singuri un nume mare printre creaturile cerului>. Dumnezeu știa criza de semnificație prin care trecea omenirea și avea pregătită o cale pentru rezolvarea acestei probleme. În capitolul imediat următor citim că Dumnezeu l-a chemat pe Avraam din mulțimea

păgână și i-a propus tocmai să-l scoată din groaznică criză de semnificație:

Domnul zise lui Avram: <Leși din țara ta, din rudenția ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; Îți voi face un nume mare >(Gen. 12:1-2).

Identitatea veritabilă se definește în funcție de ceva sau de cineva. Orice identitate definită față de lucruri sau situații este falsă și efemeră. Numai identitatea definită față de Creatorul universului, este și va rămâne pururi adevărată. Dumnezeu este un punct de reper universal pentru toate făpturile. Problema identității umane, rezolvată pentru Avraam prin chemarea lui, va fi rezolvată de Dumnezeu în final pentru toți aceia care s-au întors prin credință la El. Despre aceasta ne spune Domnul Isus în cartea Apocalipsei:

<Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din mana ascunsă, și-i voi da o piatră albă, și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește> (Apoc. 2:17).

<Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se coboare din cer de la Dumnezeul Meu și Numele Meu cel nou> (Apoc. 3:12).

Semnificația noastră eternă va fi dată de această întreită identitate: pe noi va fi <scris>: Numele Dumnezeului Meu, <numele cetății Dumnezeului Meu>, și <Numele Meu cel nou>.

Inițiativa lui Nimrod și a oamenilor din Babilon urmarea dobândirea unei identități false obținute prin uzurpare. Era calea propusă de Lucifer.

SIGURANȚĂ = să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului

Condițiile lumii de după cădere și potop erau grele și locurile erau periculoase. Există o putere în mulțime și un sentiment de siguranță în aglomerația unei mulțimi. Chiar așa a sunat și deviza din Internaționala comunistilor: <De ce uitați că-n voi e număr și putere>.

Formarea unor mari aglomerări umane era însă în directă contradicție cu porunca pe care le-o dăduse Dumnezeu oamenilor: <Iar voi, creșteți și înmulțiți-vă, răspândiți-vă pe pământ, și înmulțiți-vă pe el!> (Gen. 9:7).

Nimrod a ales să nu se supună acestei porunci divine, de parcă i-ar fi spus lui Dumnezeu: <Nu sunt de acord cu planurile Tale. Avem noi unul mai bun. Vom sta aici împreună și nu vom merge nicăieri>. Babilonul este cel dintâi oraș zidit de oameni după pedeapsa potopului. A fost ridicat de un om care în nume, în porniri și în acțiuni a fost un <rebel> față de Dumnezeu. Nimrod a fost un om plin de mândrie.

El și-a ridicat pumnul spre Dumnezeu și i-a zis: <N-avem nevoie de Tine! Nu Te vrem! Vrem să trăim așa cum hotărâm noi. Vom face ce ne place, când ne place și cum ne place. Vom trăi fără Tine>.

Din momentul acesta, Babilonul și-a definit un caracter anume: este cetatea mândriei, a rebeliunii față de Dumnezeu, a împotrivirii față de planurile Lui și a construirii unor alternative proprii pentru soluționarea problemelor omenirii. Știm ce s-a întâmplat atunci. Dumnezeu a venit, a văzut și a spulberat planurile lui Nimrod. Prin încurcarea limbilor, Dumnezeu i-a împrăștiat cu forța pe toată suprafața pământului. Fiecare națiune a lumii își poate trasa drumul înapoi spre același punct de origine: Babilonul străvechi. De acolo au început toate problemele noastre. Toate au fost puse la cale în această cea dintâi cetate a omenirii care se ridica nesmerită după pedepsirea prin apele Potopului: <Domnul a zis în inima Lui: <Nu voi mai blestema pământul din pricina omului, pentru că întocmirile gândurilor din inima omului sunt rele din tinerețea lui> (Gen. 8:21).

Ce vă zic vouă, zic tuturor: Vegheați!

VA URMA